

Chỉ ít ngày trước tết Nguyên đán Mậu Thân 1968, sinh viên Saigon rầm rộ xuống đường kéo cờ h&#c v&#n Quốc Gia Hành Chánh trên đường Trần Quốc To&#n để bày ra cái mà bên trái này gọi là ăn mừng tết Quang Trung. Người Việt Nam ai có cặp sách đều xuống đường để u bi&#t rằng vua Quang Trung Nguyễn Huệ, khi dẫn quân thủy bộ từ Nam ra đến Ngh&# An thì dừng lại ở dãy chân núi Tam Đi&#p ngày 20 tháng Ch&#p năm Mậu Thân 1788. Ngài cho quân sĩ ăn tết trước để đến ngày 30 tiến đánh thành Thăng Long.

Sinh viên Trần Hưng Th&#n hét lớn giữa nh&#c c&#nh Tiếng Trần Hưng trên sân khu vực trước Học Viện: “Tr&#c nh&#c n&#c nên hòa hay nên chiến?” Bên dưới, đám con nít khán giả còn nhỏ cùng gào lên đáp lại: “Quy&#t chiến.”

Đó không phải là chuyện ngẫu nhiên do lòng hăng say vô tội và căm tu&#i trái, mà là một chủ đề báo hiệu sự khởi đầu của một chiến dịch quân sự rằng khắp trên qui mô toàn quốc, mà người ta thường gọi là Tết Công Tết Mậu Thân. Trước đánh bắt đầu ngay sau màn văn nghệ ăn tết Quang Trung ít ngày, đúng vào đêm giao thừa.

Song song với mũi tiến công quân sự, tập đoàn cộng quy&#n Hanoi còn đẩy mạnh những cuộc xuống đường đòi hỏi M&#, đòi hòa bình. Người ta nghĩ rằng nhiên là những cuộc xuống đường này không phát xuất từ Hanoi, Miền Bắc Kinh hay Bắc Kinh, mà là từ thủ đô Hoa Thịnh Đốn của nước Mỹ, rồi mới lây lan qua Saigon. Hiện tượng này dường như thích là bắt đầu khi họ chỉ có một phần chiến lược đòi rút lui khỏi Việt Nam.

Từ năm 1968 trở đi, dường như phố Saigon nhộn nhịp hơn lên với những cuộc xuống đường đòi hòa bình. Ngày 11-7-1970, ba nhà báo Mỹ, trong đó có John Steinbeck Jr., con trai của văn hào John Stainbeck, cùng với một sinh viên Mỹ thuộc giáo hội Quaker, khiêng một chiến quan tài rằng đi rong rong trên đường Tự Do Saigon. Theo sau là một đám sinh viên Việt Nam luôn miệng hô Peace, Peace Now. Trước sự thế đó, những người hiểu biết đầu tiên rằng chiến tranh rồi sẽ phải kết thúc, và Việt Nam sẽ phải có hòa bình.

Những hòa bình như thế nào, và bằng cách nào thì đó còn là vấn đề.

Sau thất bại quân sự Tết Mậu Thân và những năm sau đó, tập đoàn Hanoi bằng lòng ký kết

Hội p&#c Paris 1973 đ&# đ&#ng quân, b&# túc và tái t&# ch&#c l&#i các đ&#n v&# đã b&# thi&#t h&#i ho&#c tan rã. Sau 2 năm hoàn t&#t công tác đó, mùa xuân 1975, CS b&#t ch&#p nh&#ng gì đã ký k&#t, l&#i tung ra m&#t tr&#n t&#n công quy&#t t&# khác mang tên là chi&#n đ&#ch H&# Chí Minh. Chi&#n đ&#ch này đ&#c nh&#ng ng&#i t&# nh&#n là thành ph&#n th&# ba t&#i Saigon xu&#ng đ&#ng h&#t lòng y&#m tr&#. Cu&#i cùng CS B&#c Vi&#t đã kéo đ&#c lá c&# c&#a chúng trên nóc dinh Đ&#c L&#p t&#i Saigon .

Tr&#c khi ông D&#ng Văn Minh tuyên b&# đ&#u hàng vào lúc 10 gi&# sáng ngày 30-4 thì xe tăng, đ&#i pháo, và quân đ&#i CS mi&#n B&#c đã vây kín m&#i c&#a ngõ vô Saigon . Ng&#i ta nói ông Minh đ&#u hàng CS đ&# tránh m&#t cu&#c đ&# máu vô ích cu&#i cùng. Vô ích b&#i vì ch&#c ch&#n th&# nào r&#i cũng th&#t b&#i n&#u Saigon mu&#n đ&#i đ&#u. H&#u h&#t các t&# l&#nh, ch&# huy tr&#ng quân đ&#i đã t&# đ&#ng b&# hàng ngũ tr&#c khi có l&#nh đ&#u hàng. Trong tình tr&#ng đó, ông Minh có mu&#n đánh cũng không còn quân đ&# đánh. Tình tr&#ng r&#a ngũ t&#p th&# đó đã giúp cho ông T&#ng Th&#ng 3 ngày, cũng là t&#ng t&# l&#nh quân đ&#i, có lý do đ&# r&#b trách nhi&#m. Nh&#ng cái lý do đ&# tránh đ&# máu vô ích này xem ra không đ&# s&#c đ&# r&#a t&#i cho ông Minh, b&#i vì đ&#u hàng cách nào thì cũng v&#n là đ&#u hàng. T&# lâu tr&#c đó, ông Minh đã t&#ng có nh&#ng liên l&#c kín đáo v&#i CS đ&# hy v&#ng b&#t tay hòa h&#p v&#i chúng. V&#i t&# cách, l&#p tr&#ng, và th&#c l&#c riêng c&#a ông Minh n&#m trong nhóm t&# x&#ng là thành ph&#n th&# ba, hòa h&#p v&#i CS ch&# có m&#t đ&#nh nghĩa duy nh&#t đúng là đ&#u hàng CS mà thôi.

Th&# là k&#t thúc m&#t cu&#c chi&#n dai đ&#ng và đ&#m máu. Vi&#t Nam đã có hòa bình, m&#t n&#n hòa bình nh&# mong mu&#n c&#a ông D&#ng Văn Minh và nhóm thành ph&#n th&# ba c&#a ông. Đ&#i v&#i chánh quy&#n M&#, tuy m&#t m&#t nh&#ng h&# cũng c&#m th&#y nh&# nhóm vì đã trút đ&#c m&#t gánh n&#ng. Còn CS thì kh&#i nói, chúng m&#ng nh&# ng&#i n&#m m&# l&#m đ&#c vàng.

Vi&#c ông D&#ng Văn Minh đ&#u hàng CS tránh đ&#c m&#t cu&#c đ&# máu t&#c thì, nh&#ng đã không tránh đ&#c m&#t cu&#c t&#m máu n&#i tâm c&#a hàng tri&#u đ&#ng bào mi&#n Nam, nh&#t là c&#a nh&#ng ng&#i l&#nh QLVNCH. Ng&#i chi&#n sĩ QLVNCH không hèn nh&#t. H&# không h&# đ&#u hàng CS mà ch&# tuân l&#nh buông vũ khí c&#a c&#p ch&# huy. L&#nh đ&#u hàng c&#a D&#ng Văn Minh đ&#c CS ghi công và t&#ng th&#ng cho ông, nh&#ng đã đ&#y hàng trăm ngàn thu&#c c&#p c&#a ông vào các tr&#i t&#p trung c&#i t&#o, và làm tan nát h&#u h&#t gia đình c&#a h&#. Đó là h&# q&#a đ&#u tiên c&#a m&#t n&#n hòa bình đ&#n t&# nòng súng c&#a t&#p đoàn CS Hanoi tráo tr&#, l&#u manh, b&#t l&#ng và vô luân.

Con ng&#i ch&#ng ai mong mu&#n chi&#n tranh, tr&# ra l&#u chính khách vô luân và b&#n lái súng b&#t l&#ng. Tr&#i qua 3 ch&#c năm gi&#c g&#a tri&#n miên, Hòa Bình là khát v&#ng, và là ni&#m m&#i c&#a m&#i ng&#i dân Vi&#t Nam . Nh&#ng n&#n hòa bình đó đã đem l&#i đ&#c nh&#ng gì cho dân t&#c?

Su&#t m&#y th&#p niên qua k&# t&# ngày hòa bình tr&# l&#i trên quê h&#&ng, nhân dân Vietnam đ&#&c ch&#ng ki&#n không ph&#i là “xây l&#i b&#ng 10 l&#n đ&#p h&#n” nh&# H&# Chí Minh v&# ra trong trí t&#&ng t&#&ng c&#a h&#n, mà là m&#t Vi&#t Nam s&#p đ&# toàn di&#n và tuy&#t đ&#i.

Ngay sau khi chi&#m đ&#&c mi&#n Nam, vi&#c làm đ&#u tiên c&#a t&#p đoàn th&#ng tr&# Hanoi là đ&#n t&#t c&# sĩ quan QLVNCH và các c&#p chính quy&#n mi&#n Nam vào các tr&#i t&#p trung đ&# tr&# thù. Khi v&#n đ&# tr&# an đã v&#ng, b&#&c k&# ti&#p c&#a chúng là thi hành chính sách cào b&#ng đ&# mau chóng ti&#n lên xã h&#i ch&# nghĩa nghèo đói. CS b&#n cùng hóa ng&#&i dân mi&#n Nam qua m&#t lo&#t các chi&#n đ&#ch tàn b&#o nh&# đ&#i ti&#n, đánh t&# s&#n, t&#p th&# hóa s&#n su&#t &# nông thôn, đ&#n gia đình các thành ph&#n quân cán chính VNCH đi vùng kinh t&# m&#i. H&#u qu&# c&#a nh&#ng chính sách sai l&#m này là toàn dân không phân bi&#t nam n&#i gi&#a tr&#, đ&#u tr&# thành ăn mày h&#t th&#y. Không th&# s&#ng n&#i đ&#&i g&#t gi&#y xâm lăng c&#a CS mi&#n B&#c, đ&#ng bào mi&#n Nam ai n&#y tìm cách b&#n n&#&c ra đi. Hàng tri&#u ng&#&i đi thoát đ&#&c, nh&#ng cũng có hàng trăm ngàn ng&#&i ph&#i th&#y n&#i r&#ng xanh, hay chìm sâu d&#&i đáy bi&#n. Đây chính là m&#t cu&#c b&# phi&#u b&#ng chân cho m&#t t&#p đoàn c&#m quy&#n ph&#n dân h&#i n&#&c. T&#p đoàn Hàn&#i th&#a th&#ng xông lên, kiêu căng đ&#n đ&# xua quân sang xâm chi&#m Cao Miên. Tr&#&c kia chúng t&# hào đánh đu&#i xâm l&#&c. Bây gi&# chúng l&#i hi&#n hình là m&#t tên xâm l&#&c thô b&#o, có khác gì ai đâu. Hành đ&#ng ngu xu&#n này đ&#a đ&#n k&#t q&#a là chúng b&# Trung C&#ng đ&#y cho m&#t bài h&#c đ&# đ&#i, và c&# th&# gi&#i khinh khi ru&#ng b&#.

Khi đ&#&ng l&#i kinh t&# ch&# huy đã ch&#ng t&# b&# phá s&#n, v&#i s&#c ng&#&i s&#i đá không th&# thành c&#m đ&#&c, t&#p đoàn Hanoi bu&#c ph&#i m&# c&#a giao th&#&ng v&#i bên ngoài. Chúng ph&#i c&#n rằng x&#p x&# ba cái m&# lý thuy&#t không t&#&ng đã l&#i th&#i, đ&# cho ng&#&i dân đ&#&c quy&#n làm ăn sinh s&#ng. Đ&#&c th&#, b&#n đ&#ng viên đói khát lâu ngày, v&#i lòng tham vô đáy, t&# trên xu&#ng đ&#&i b&#ng tr&# thành nh&#ng tên ph&#n đ&#ng, ph&#n Mác-xít h&#t c&#. Chúng v&# vét m&#i th&# cho đ&#y túi tham, và nghi&#m nhiên tr&# thành m&#t giai c&#p m&#i, m&#t th&# mafia t&# b&#n đ&#.

Mi&#n Nam tr&#&c năm 1975 m&#c đ&#u có chi&#n tranh, nh&#ng không thua kém gì các n&#&c Đông Nam Á. Sau h&#n 3 th&#p niên, b&#t c&# ai, k&# c&# b&#n trong t&#p đoàn c&#m quy&#n Hàn&#i đ&#u ph&#i nhìn nh&#n r&#ng Vi&#t Nam nay là m&#t qu&#c gia nghèo nàn và l&#c h&#u vào b&#c nh&#t trên th&# gi&#i, m&#c đ&#u tài nguyên phong phú, trí thông minh tuy&#t v&#i. Cu&#c s&#ng tinh th&#n l&#n v&#t ch&#t c&#a ng&#&i dân đ&#u b&# phá s&#n. Đ&#i đa s&# s&#ng trong c&#nh nghèo kh&# b&#n cùng. Tr&# ra b&#n đ&#ng viên và l&# t&# m&#t s&# r&#t ít ng&#&i dân th&#&ng ch&#u làm tội t&# cho VC l&#i h&#&ng th&# m&#c s&#ng r&#t đ&# th&#a. Kho&#ng cách bi&#t gi&#u nghèo đang tr&# thành thách đ&# l&#n lao không t&#&ng đ&#&c hi&#n nay tại Vi&#t Nam. Cán b&# đ&#ng gi&#u b&#c tri&#u dollars là chuy&#n th&#&ng. B&#n lãnh đ&#o có th&# gi&#u b&#c t&#. Trong khi đó m&#t viên ch&#c nhà n&#&c l&#&ng thi&#n l&#&ng tháng 100 dollars đã k&# là cao. Ng&#&i dân lao đ&#ng còn đ&#&i m&#c đó n&#a. Do nghèo đói và do ch&# tr&#&ng c&#a CS tri&#t h&# m&#i giá tr&# tinh th&#n c&#a Dân T&#c, có th&# nói đa s&# ng&#&i Vi&#t Nam ngày nay xem ra đã m&#t h&#t c&# l&#&ng tri. T&#i vùng quê H&#u Giang, mi&#n trù phú nh&#t n&#&c, có r&#t nhi&#u gia đình nghèo quá đã ph&#i bán con gái v&# thành niên vào nh&#ng &# đi&#m kh&#p vùng Đông Nam Á. V&# m&#t tinh th&#n, các phong t&#c t&#p quán c&# tuy&#n và đ&#o đ&#c con ng&#&i đ&#u bằng ho&#i: xì ke ma túy, đ&#

đi&#m tràn lan không kiểm soát, tham nhũng bóc lột hoành hành, bóc lột công cùng cấp, trẻ em thất học, người dân mất hết quyền sống và quyền làm người. Tôn giáo trở thành công cụ cho đảng CS sai khi&#n. Tóm lại, trong suốt lịch sử Dân tộc, chưa bao giờ người dân Việt Nam cảm thấy đau đớn và tủi nhục như hiện nay.

Đảng khác, tập đoàn Hanoi luôn khoe khoang là đã đem lại tự do dân chủ cho đất nước. Một câu hỏi đặt ra cho bọn chúng là nếu Việt Nam thực đã có tự do dân chủ rồi thì hà tất chúng còn phải rêu rao cái trời cho dân. Hà tất chuyển gì lên như cũng phải xin phép. Ngay cả đến các sinh hoạt tôn giáo cũng phải xin phép mới được. Như thế thì đâu còn là tự do, là dân chủ?

Hơn nữa, vốn dĩ quan trọng nhất đối với một dân tộc là đức lập T&# Qu&#c. VC tự hào là đã đánh đuổi được 3 đế quốc sống sống, dành được độc lập cho dân tộc. Nhưng đó chỉ là nói láo. Ai cũng biết rằng chính Hồ Chí Minh từng tuyên bố Việt Nam đi theo chủ nghĩa quốc tế, tức là tự đặt mình làm chủ hữu của để tham quốc tế CS Liên Xô. Đây rõ ràng là đem vốn mệnh đất nước để đổi lấy sự đi&#u khi&#n và chi phí của ngoại bang. Đó không phải là bán nước thì là cái gì? Chuyển VC bán nước còn được chuyển minh rõ ràng hơn qua việc làm của Phạm Văn Đồng ngày 14-9-1958 gửi công hàm cho Chu Ân Lai xác nhận chủ quyền của Trung Cộng trên lãnh hải Việt Nam. Việc này đem lại hậu quả tại hải là Trung Cộng có cơ hội đòi chủ quyền trên các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của ta. Vốn chủ hạ h&#t, hiện nay bọn họ đang chiếm của H&# còn ngang nhiên bán nước trở lại trên h&#n nữa. Lũ bù nhìn được gọi là quốc hội của chúng tháng 12-1999 đã thông qua Hiệp Định Biên Giới bán đất, và tháng 12-2000 lại thông qua Hiệp Định Vịnh Bắc Bộ bán biển cho Tàu Công. Hành động bán nước trở lại này của đến Lê Chiêu Thống cũng chưa dám làm. Lịch sử Vietnam sẽ không quên những tội ác t&#y tr&#i này của tập đoàn Hàn&#i, và công lý cũng sẽ không dung tha cho chúng.

Tập đoàn CS Hanoi có tội trọng lịch sử và trước nhân dân đã đành. Nhưng còn người ta nhìn chúng ta cũng không phải không có những điều đáng chê trách. Cần nhìn vào chính mình mà coi.

Kiểm điểm lại sau mấy thập niên lưu lạc xa người, đáng tiếc là người Việt ta nhìn xem ra vẫn chưa học được bài học EXODUS của dân Do Thái. Cũng chưa rút ra được kinh nghiệm của người T&#u trên đảo quốc Đài Loan. Chúng ta thi&#u để những cái đáng lo ngại phải có. Chưa xét về mặt sinh hoạt cộng đồng thôi, nhưng để chúng ta thi&#u tinh thần đoàn kết, và mặt trận lập lãnh đạo gì&#i. Người ta nói, lại để thua những thứ chúng ta không cần tới. Đó là thua đoàn thể, thua tổ chức, và thua các lãnh đạo.

Vấn đề đoàn kết

Chúng ta nghe người Nhật nói trong cuộc đời sống giữa một người Việt Nam và một người Nhật thì chắc chắn người Việt Nam sẽ thua. Nhưng trong cuộc đời giữa hai người Việt Nam với hai người Nhật thì người Việt Nam dễ dàng thắng. Tại sao thế? Người Nhật muốn ám chỉ sự thiêu tận tinh thần đoàn kết của người Việt Nam. Người Nhật còn đưa ra một so sánh khác nữa để mô tả tình trạng chia rẽ của người Việt Nam. Họ nói người Nhật ví như một nắm đất sét dõo muốn nặn thành hình gì cũng được, và càng khô càng cứng. Còn người Việt Nam giống như một nắm cát, một cục đất cát rời rạc nên người Nhật ví như cát, không nặn thành hình thù gì được cả.

Như vậy xét có vẻ hợp lý, nhưng xem ra người Nhật đã không được lịch sự Việt Nam. Người Việt không có tinh thần đoàn kết thì làm sao Lê Lợi thắng được giặc Minh, Trần Quốc Tuấn đánh tan được quân Nguyên, Quang Trung Nguyễn Huệ đuổi được Thoát Hoan về Tàu? Lịch sử đã chứng minh, mà nếu không có bên ngoài xâm lấn thì tinh thần đoàn kết quốc gia lại được chứng tỏ. Hơn nữa Diên Hồng đời Trần mãi mãi là một thí dụ điển hình cho tinh thần đoàn kết của dân tộc Việt Nam. Trong phong trào chống thực dân Pháp dành độc lập, rồi tiếp sau khi thắng người Pháp, CSVN đã dùng thủ đoạn lừa bịp để tròng lên cổ người dân Việt cái ách nô lệ thì họ còn hơn nữa thì thực dân Pháp gấp trăm lần.

Tình trạng chia rẽ trong cộng đồng ngày nay đáng kể nhất chính là do CS gây ra chứ không phải ai khác. Bên dưới sự Hanoi thì ra kém cỏi và nhu nhược, nhưng lại xảo ng đáng là thầy thiên hạ trên phương diện lừa mánh và xảo trá. Chính sách chia rẽ là chủ trương hàng đầu của một chế độ độc tài độc đoán. Tập đoàn Hàn lâm áp dụng nhuần nhuyễn và thót tạt tình cảm nang này trong cách cai trị của chúng. Hiện nay dân chúng trong nước đói ăn, nhưng chúng lại thả a tiền bạc gọi ra nước ngoài mua chuộc bên tay sai hủ lũng đốn và kẻng chế các cộng đồng tôn giáo của chúng ta. Nghi quyết 36-NQ/TU của CS là một chứng minh hùng hồn cái dã tâm chia rẽ của CS. Nhìn vào sinh hoạt của các tôn giáo trong nước chúng ta càng thấy rõ cái dã tâm này hơn. Chúng ban hành luật cho tôn giáo này nhưng lại bắt buộc dân áp tôn giáo khác. Lý do nào vậy, nếu không phải là cộng tình gây chia rẽ giữa các tôn giáo để dễ bề nắm bắt dân chúng.

Vấn đề lãnh đạo -

Với bất cứ một tập thể nào dù lớn hay nhỏ, lãnh đạo luôn luôn là một vấn đề quan trọng hàng đầu. Phải công tâm nhìn nhận rằng sau khi chế độ độc tài Cộng Hòa bị sụp đổ, người quốc gia đã không còn lãnh đạo nữa. Đất nước chỉ còn được cai trị mà không còn được lãnh đạo. Thế đó có thể kết luận rằng nguyên nhân chính làm cho nước ta chỉ là chúng ta thiếu lãnh đạo. Tại đây

ngoài, nếu được lãnh đạo họ nên hỏi, người đi tù nên đã không sa vào tình trạng họ nên lo nên nhớ hiện nay. Đáng lẽ khi đi tù ra xã người, tâm lý “được thanh thản được, được khí thế được” là một yếu tố để đoàn kết toàn thể mọi người và một mặt. Lại được tâm lý này để đoàn kết được bào, rồi từ đó học hỏi kinh nghiệm từ những công việc được thiêu sự khác để phát huy sức mạnh tập thể trong chính trị của M, rồi mới nói đến chuyển giới phóng què họ nên mọi người. Chưa gì bên bên bên đã hô hào đóng góp tiền bạc, lập chiến khu giới, quân đội mà để kháng chiến thì thật là điên rồ và ngu xuẩn. Tình hình thế giới lúc này đâu cho phép làm chuyện đó. Riêng nước M cũng đã sẵn chiến tranh Việt Nam quá sức rồi. Họ để yên sao? Kháng chiến mà không có một hậu phương vững mạnh yếm trọng, thật rồi là chuyển được nên nhiên. Điêu tạc tại họ hiện tại là nó càng ngày càng xói mòn niềm tin của được bào vào chính nghĩa giới phóng què họ.

Trong chiến tranh Vietnam, QLVNCH có để cái dũng để được được được và kẻ thù, những thiêu cái trí của lãnh đạo, hóa ra chết mà uổng công xương máu. Hiện nay thì họ ngoài cũng thế, không thiêu những chiến sĩ tràn đầy tâm huyết và dũng cảm, mà chỉ thiêu người lãnh đạo có cái để biến và được người và biến thể liệu thì mà thôi, cho nên cũng chẳng làm nên cái gì. Công cuộc chuyển công của người Việt thì nên hiện nay xem ra một mặt chính vì tình trạng biến cân xứng đó. Mong rằng người của quân nhân QLVNCH thì họ ngoài của nhìn thấy rõ điều đó.

Quân đội nước nào cũng đều có nhiệm vụ bảo vệ quốc gia dân. QLVNCH đã làm tròn trách nhiệm Tổ Quốc trao phó. Để được nước rồi vào tay CS không phải là của người quân nhân, mà là do nhu cầu yếu tố, trong đó có yếu tố lãnh đạo bất tài và bất lực. Hôm qua họ là lính. Hôm nay họ cũng vẫn là những người lính kiên công và bất khuất. Có thể nói rằng, nếu không có người lính QLVNCH thì VC đã chiếm trọn họ ngoài này từ lâu rồi. Vẫn mạnh mẽ của dân tộc và thế giới lại của để nước vẫn nhu cầu phần tùy thuộc vào sự trở nên thành ý thức của người quân nhân QLVNCH.